

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

6 päivänä heinäkuuta 2023*

Ennakkoratkaisupyyntö – Direktiivi 2011/95/EU – Pakolaisaseman tai toissijaisen suojeluaseman myöntämisedellytyksiä koskevat vaatimukset – 14 artiklan 4 kohdan b alakohta – Pakolaisaseman peruuttaminen – Kolmannen maan kansalainen, joka on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta – Vaara yhteiskunnalle – Oikeasuhteisuuden arviointi

Asiassa C-8/22,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka Conseil d'État (ylin hallintotuomioistuin, Belgia) on esittänyt 2.12.2021 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 5.1.2022, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

XXX

vastaa

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Arabadjiev, varapresidentti L. Bay Larsen (esittelevä tuomari) sekä tuomarit P. G. Xuereb, T. von Danwitz ja A. Kumin,

julkisasiamies: J. Richard de la Tour,

kirjaaja: hallintovirkamies M. Krausenböck,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 10.11.2022 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- XXX, edustajanaan J. Hardy, avocat,
- Belgian hallitus, asiamiehinnään M. Jacobs, C. Pochet, A. Van Baelen ja M. Van Regemorter,
- Alankomaiden hallitus, asiamiehinnään M. K. Bulterman ja C. S. Schillemans,
- Euroopan komissio, asiamiehinnään A. Azema ja L. Grønfeltd,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

kuultuaan julkisasiamiehen 16.2.2023 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/95/EU (EUVL 2011, L 337, s. 9) 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain XXX, joka on kolmannen maan kansalainen, ja Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (pakolaisia ja kansalaisuudettomia henkilöitä koskevista asioista vastaava viranomaisena, Belgia; jäljempänä Commissaire général) ja jossa on kyse viimeksi mainitun tekemästä päätöksestä peruuttaa XXX:ltä pakolaisasema.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Kansainvälinen oikeus

- 3 Pakolaisten oikeusasemaa koskeva yleissopimus, joka allekirjoitettiin Genevessä 28.7.1951 (Yhdistyneiden Kansakuntien sopimuskokoelma, nide 189, s. 150, nro 2545 (1954)), tuli voimaan 22.4.1954. Sitä on täydennetty ja muutettu New Yorkissa 31.1.1967 tehdyllä pakolaisten oikeusasemaa koskevalla pöytäkirjalla (jäljempänä Geneven yleissopimus).

- 4 Yleissopimuksen 1 artiklan F kohdassa määrätään seuraavaa:

”Tämän yleissopimuksen määräyksiä ei ole sovellettava henkilöön, johon nähden on perusteltua aihetta epäillä, että:

--

- b) hän on tehnyt törkeän ei-poliittisen rikoksen pakomaansa ulkopuolella ennen kuin hänet on otettu tähän maahan pakolaisena;

--”

- 5 Yleissopimuksen 33 artiklan 2 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Ensimmäisessä kohdassa oleva[an] määräykseen ei kuitenkaan voi vedota pakolainen, johon nähden on perusteltua aihetta olettaa, että hän on vaaraksi oleskelumaansa turvallisuudelle tai joka on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta ja on yhteiskunnalle vaarallinen sanotussa maassa.”

Unionin oikeus

Direktiivi 2004/38/EY

- 6 Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY (EUVL 2004, L 158, s. 77) 27 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Yleisen järjestyksen tai yleise[n] turvallisuuden vuoksi toteutettujen toimenpiteiden on oltava suhteellisuusperiaatteen mukaisia, ja niiden on perustuttava yksinomaan asianomaisen henkilön omaan käyttäytymiseen. Aiemmat rikostuomiot eivät yksin saa olla perusteena tällaisten toimenpiteiden toteuttamiselle.

Asianomaisen yksilön käyttäytymisen on muodostettava todellinen, välitön ja riittävän vakava uhka, joka vaikuttaa johonkin yhteiskunnan olennaiseen etuun. Perustelut, jotka eivät liity yksittäiseen tapaukseen tai jotka johtuvat yleis[es]tävistä näkökohdista, eivät ole hyväksyttäviä.”

Direktiivi 2011/95

- 7 Direktiivin 2011/95 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Tämän direktiivin päätavoitteena on toisaalta varmistaa se, että jäsenvaltioissa sovelletaan yhteisiä perusteita kansainvälistä suojelua todella tarvitsevien henkilöiden yksilöimiseen, ja toisaalta se, että nämä henkilöt saavat vähimmäistason mukaiset edut kaikissa jäsenvaltioissa.”

- 8 Direktiivin 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tämän direktiivin tavoitteena on vahvistaa vaatimukset kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle.”

- 9 Direktiivin 2 artiklan d alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

--

- d) ’pakolaisella’ kolmannen maan kansalaista, jolla on perusteltua aihetta pelätä joutuvansa vainotuksi rodun, uskonnon, kansallisuuden, poliittisten mielipiteiden tai tiettyyn yhteiskunnalliseen ryhmään kuulumisen vuoksi ja joka oleskelee kansalaisuusmaansa ulkopuolella ja on kykenemätön tai sellaisen pelon johdosta haluton turvautumaan sanotun maan suojaan, ja kansalaisuudetonta henkilöä, joka oleskelee entisen pysyvän asuinmaansa ulkopuolella edellä mainittujen seikkojen tähden ja on kykenemätön tai sanotun pelon vuoksi haluton palaamaan sinne ja jota 12 artikla ei koske.”

10 Saman direktiivin 12 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Pakolaisasema jätetään myöntämättä kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle, jos on vakavaa aihetta epäillä, että hän on:

--

b) tehnyt törkeän muun kuin poliittisen rikoksen turvapaikkamaan ulkopuolella ennen kuin hänet otettiin maahan pakolaisena eli ennen pakolaisaseman myöntämiseen perustuvan oleskeluluvan myöntämishetkeä --”

11 Direktiivin 2011/95 13 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on myönnettävä pakolaisasema sellaiselle kolmannen maan kansalaiselle tai kansalaisuudettomalle henkilölle, joka II ja III luvun mukaisesti täyttää pakolaisaseman myöntämisen edellytykset.”

12 Direktiivin 14 artiklan 4 ja 6 kohdassa säädetään seuraavaa:

”4. Jäsenvaltiot voivat peruuttaa, lakkauttaa tai jättää uusimatta valtion elimen, hallinnollisen elimen, tuomioistuimen tai lainkäyttöelimen pakolaiselle myöntämän aseman, kun

a) on perusteltua syytä olettaa, että hän on vaaraksi sen jäsenvaltion turvallisuudelle, jossa hän on;

b) hän on yhteiskunnalle vaarallinen kyseisessä jäsenvaltiossa, koska hänet on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.

--

6. Henkilöillä, joihin sovelletaan 4 ja 5 kohtaa, on Geneven yleissopimuksen 3, 4, 16, 22, 31, 32 ja 33 artiklassa määrätyt tai niitä vastaavat oikeudet silloin, kun he ovat jäsenvaltiossa.”

13 Direktiivin 17 artiklan 1 kohdan b ja d alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Kolmannen maan kansalaista tai kansalaisuudetonta henkilöä ei katsota henkilöksi, joka voi saada toissijaista suojelua, jos on perusteltua syytä olettaa, että hän on:

--

b) tehnyt törkeän rikoksen;

--

d) vaaraksi sen jäsenvaltion yhteiskunnalle tai turvallisuudelle, jossa hän on.”

14 Saman direktiivin 21 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos 1 kohdassa mainitut kansainväliset velvoitteet eivät sitä kiellä, jäsenvaltiot voivat palauttaa pakolaisen riippumatta siitä, onko tämä saanut virallisesti pakolaisaseman, jos:

--

b) hän on yhteiskunnalle vaarallinen kyseisessä jäsenvaltiossa, koska hänet on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.”

15 Direktiivin 2011/95 23 artiklan 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Poiketen siitä, mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat jättää myöntämättä mainituissa kohdissa tarkoitettut etuudet, rajoittaa niitä tai peruuttaa ne kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvistä syistä.”

16 Direktiivin 24 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jollei kansalliseen turvallisuuteen tai yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä muuta johdu, jäsenvaltioiden on mahdollisimman pian sen jälkeen, kun pakolaisaseman saaneelle henkilölle on myönnetty kansainvälistä suojelua, annettava hänelle oleskelulupa, jonka on oltava voimassa vähintään kolme vuotta ja joka on voitava uusua, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 21 artiklan 3 kohdan soveltamista.

--

2. Jollei kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä muuta johdu, jäsenvaltioiden on mahdollisimman pian sen jälkeen, kun toissijaisen suojeluaseman saaneelle henkilölle ja hänen perheenjäsenilleen on myönnetty kansainvälistä suojelua, annettava heille oleskelulupa, jonka on oltava voimassa vähintään vuoden ajan ja joka on voitava uusua vähintään kahdeksi vuodeksi.”

17 Direktiivin 25 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on annettava pakolaisaseman saaneille henkilöille Geneven yleissopimuksen liitteen määräysten mukaiset matkustusasiakirjat niiden alueen ulkopuolelle matkustamista varten, jollei kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä muuta johdu.

2. Jäsenvaltioiden on annettava toissijaisen suojeluaseman saaneille henkilöille, jotka eivät voi saada kansalaisuusvaltionsa passia, asiakirjat niiden alueen ulkopuolelle matkustamista varten, jollei kansalliseen turvallisuuteen ja yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä muuta johdu.”

Direktiivi 2013/32/EU

- 18 Kansainvälisen suojelun myöntämisestä tai poistamista koskevista yhteisistä menettelyistä 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/32/EU (EUVL 2013, L 180, s. 60) 45 artiklan 1 ja 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kun toimivaltainen viranomainen harkitsee kolmannen maan kansalaisen tai kansalaisuudettoman henkilön kansainvälisen suojelun poistamista – –, asianomaisella henkilöllä on seuraavat takeet:

--

b) hänelle annetaan mahdollisuus esittää -- henkilökohtaisessa puhuttelussa -- perusteet siihen, miksi hänen kansainvälistä suojeluaan ei olisi syytä poistaa.

--

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisen viranomaisen päätös poistaa tietyn henkilön kansainvälinen suojelu annetaan kirjallisena. Päätöksessä on ilmoitettava sen perusteina olevat tosiseikat ja oikeudelliset seikat, ja tieto siitä, miten päätökseen voi hakea muutosta, on annettava kirjallisesti.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 19 Commissaire général teki 23.2.2007 päätöksen, jolla XXX:lle myönnettiin pakolaisasema.
- 20 Cour d’assises de Bruxelles (Brysselin rikostuomioistuin, Belgia) tuomitsi 20.12.2010 antamallaan tuomiolla XXX:n 25 vuoden vankeusrangaistukseen. Belgian hallituksen huomautuksissa olevien tietojen mukaan tämä langettava tuomio liittyi muun muassa useiden irtainten esineiden ryöstöön ja tämän ryöstön helpottamiseksi tai siitä rankaisematta jäämisen varmistamiseksi toteutettuun tappoon.
- 21 Commissaire général teki 4.5.2016 päätöksen, jolla XXX:n pakolaisasema peruutettiin.
- 22 XXX nosti tästä päätöksestä kanteen Conseil du contentieux des étrangers’ssa (ulkomaalaisasioita käsittelevä hallintotuomioistuin, Belgia).
- 23 Kyseinen tuomioistuin hylkäsi kanteen 26.8.2019 antamallaan tuomiolla. Se katsoi, että XXX on yhteiskunnalle vaarallinen, koska hänet on tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta. Näin ollen Commissaire généralin ei tarvinnut osoittaa, että XXX on todellisella, välittömällä ja riittävän vakavalla tavalla yhteiskunnalle vaarallinen. Oli päinvastoin XXX:n asiana osoittaa, ettei hän enää ole yhteiskunnalle vaarallinen, vaikka hänet onkin tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.
- 24 XXX teki mainitusta tuomiosta 26.9.2019 kassaatiovalituksen Conseil d’État’han (ylin hallintotuomioistuin, Belgia), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin.

- 25 Kassaatiovalituksensa tueksi XXX väittää pääasiallisesti, että Commissaire généralin on osoitettava, että XXX on todellisella, välittömällä ja riittävän vakavalla tavalla yhteiskunnalle vaarallinen, ja että on suoritettava oikeasuhteisuuden arviointi sen ratkaisemiseksi, voidaanko XXX:n pakolaisasema peruuttaa hänestä aiheutuvan vaaran perusteella.
- 26 Tässä tilanteessa Conseil d'État on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Onko direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että sen mukaan vaara yhteiskunnalle on toteen näytetty jo pelkästään sen perusteella, että pakolaisaseman saanut henkilö on lainvoimaisesti tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta, vai onko sitä tulkittava siten, että sen mukaan pelkkä langettava lainvoimainen tuomio erityisen törkeästä rikoksesta ei riitä osoittamaan yhteiskunnalle aiheutuvan vaaran olemassaoloa?
- 2) Jos pelkkä langettava lainvoimainen tuomio erityisen törkeästä rikoksesta ei riitä osoittamaan yhteiskunnalle aiheutuvan vaaran olemassaoloa, onko direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että sen mukaan jäsenvaltion on osoitettava, että valittaja on langettavan tuomionsa jälkeenkin edelleen yhteiskunnalle vaarallinen? Onko jäsenvaltion näytettävä toteen, että tämä vaara on todellinen ja välitön, vai onko potentiaalisen vaaran olemassaolo riittävä? Onko direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa, tarkasteltuna yksin tai yhdessä suhteellisuusperiaatteen kanssa, tulkittava siten, että sen mukaan pakolaisasema saadaan peruuttaa vain, jos tällainen peruuttaminen on oikeasuhteinen ja jos vaara, jota pakolaisaseman saaja merkitsee, on kyseisen peruuttamisen oikeuttamisen kannalta riittävän vakava?
- 3) Jos jäsenvaltion ei tarvitse osoittaa, että valittaja on langettavan tuomionsa jälkeenkin edelleen yhteiskunnalle vaarallinen ja että tämä vaara on todellinen, välitön ja riittävän vakava pakolaisaseman peruuttamisen oikeuttamiseksi, onko direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että sen mukaan vaara yhteiskunnalle on toteen näytetty lähtökohtaisesti sen perusteella, että pakolaisaseman saanut henkilö on lainvoimaisesti tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta, mutta tämä voi osoittaa, että hän ei merkitse tai ei enää merkitse tällaista vaaraa?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys

- 27 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee ensimmäisellä kysymyksellään pääasiallisesti, onko direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että vaaran olemassaoloa yhteiskunnalle siinä jäsenvaltiossa, jossa asianomainen kolmannen maan kansalainen on, voidaan pitää toteen näytettynä jo pelkästään sen perusteella, että kyseinen kansalainen on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.
- 28 Direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa säädetään, että jäsenvaltiot voivat peruuttaa pakolaiselle myönnetyn aseman, kun hän on yhteiskunnalle vaarallinen siinä jäsenvaltiossa, jossa hän on, koska hänet on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.

- 29 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkittamisessa on otettava huomioon sen sanamuoto, sen asiayhteys ja sen säännösten tavoitteet, jonka osa säännös tai määräys on (tuomio 20.10.2022, Centre public d'action sociale de Liège (Palauttamispäätöksen peruminen tai lykkääminen), C-825/21, EU:C:2022:810, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 30 Ensinnäkin direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan sanamuodosta on korostettava, että tässä säännöksessä mainitaan kaksi erillistä seikkaa, jotka koskevat sitä, että on olemassa yhtäältä lainvoiman saanut tuomio erityisen törkeästä rikoksesta ja toisaalta vaara yhteiskunnalle siinä jäsenvaltiossa, jossa asianomainen kolmannen maan kansalainen on.
- 31 Vaikka näiden kahden seikan välistä tarkkaa suhdetta ei ole nimenomaisesti täsmennetty, ne sisältyvät – kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 63 kohdassa – kaikkiin direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan kieliversioihin, ja näin on siitä huolimatta, että Euroopan unionin lainsäätäjät olisi voinut viitata yksinomaan kyseisen langettavan tuomion olemassaoloon, jos se olisi halunnut mahdollistaa sen, että tällainen tuomio riittää oikeuttamaan kyseisessä säännöksessä tarkoitetun toimenpiteen toteuttamisen.
- 32 Direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan asiayhteydestä on seuraavaksi ensinnäkin korostettava, että tämä säännös on poikkeus kyseisen direktiivin 13 artiklassa ilmaistusta säännöstä, jonka mukaan jäsenvaltioiden on myönnettävä pakolaisasema sellaiselle kolmannen maan kansalaiselle, joka täyttää pakolaisaseman myöntämisen edellytykset. Mainittua säännöstä on näin ollen tulkittava suppeasti (ks. analogisesti tuomio 13.9.2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, 52 kohta).
- 33 Toiseksi unionin lainsäätäjän valintaa mainita direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa paitsi langettava rikostuomio myös vaara yhteiskunnalle sen asemesta, että se olisi maininnut vain ensimmäisen näistä edellytyksistä, ei voida jättää huomiotta, koska se on valinnut kyseisen direktiivin 12 artiklan 2 kohdan b alakohdassa erilaisen sanamuodon säätäessään nimenomaisesti, että pakolaisasema on jätettävä myöntämättä kolmannen maan kansalaiselle, jos hän on tehnyt törkeän muun kuin poliittisen rikoksen turvapaikkamaan ulkopuolella ennen kuin hänet otettiin maahan pakolaisena, edellyttämättä millään tavoin, että hän olisi vaaraksi sen jäsenvaltion yhteiskunnalle, jossa hän on.
- 34 Tältä osin se, että direktiivin 2011/95 12 artiklan 2 kohdan b alakohdan sanamuoto ja 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan sanamuoto poikkeavat toisistaan, heijastaa pääasiallisesti eroa Geneven yleissopimuksen, joka on pakolaisten suojelua koskevan kansainvälisen oikeudellisen järjestelmän kulmakivi, 1 artiklan F kohdan ja 33 artiklan 2 kohdan välillä (ks. vastaavasti tuomio 14.5.2019, M ym. (Pakolaisaseman peruuttaminen), C-391/16, C-77/17 ja C-78/17, EU:C:2019:403, 81 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 35 Unionin tuomioistuin on sitä paitsi jo todennut, että mainitun direktiivin 14 artiklan 4 kohdassa tarkoitettut tilanteet, joissa jäsenvaltiot voivat peruuttaa pakolaisaseman tai olla myöntämättä sitä, vastaavat lähinnä tilanteita, joissa jäsenvaltiot voivat palauttaa pakolaisen Geneven yleissopimuksen 33 artiklan 2 kohdan nojalla (ks. vastaavasti tuomio 14.5.2019, M ym. (Pakolaisaseman peruuttaminen), C-391/16, C-77/17 ja C-78/17, EU:C:2019:403, 93 kohta).

- 36 Geneven yleissopimuksen 33 artiklan 2 kohtaa tulkitaan yleensä, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 73 kohdassa, siten, että siinä edellytetään kahden kumulatiivisen edellytyksen täyttymistä eli sitä, että on olemassa lainvoimainen tuomio erityisen törkeästä rikoksesta ja vaara yhteiskunnalle maassa, jossa asianomainen henkilö on.
- 37 Kolmanneksi on myös korostettava, että toissijaisen suojelun, joka voi tarjota rajoitetumpaa suojelua kuin pakolaisasema, myöntämisen osalta direktiivin 2011/95 17 artiklan 1 kohdan b alakohdassa viitataan törkeän rikoksen tekemiseen ja sen d alakohdassa vaaraan yhteiskunnalle, ja nämä seikat esitetään nimenomaisesti vaihtoehtoisina edellytyksinä, joista kumpikin erikseen tarkasteltuna merkitsee toissijaisen suojelun epäämistä.
- 38 Neljänneksi on niin, että koska unionin lainsäätäjä on päättänyt käyttää samaa sanamuotoa direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 21 artiklan 2 kohdan b alakohdassa, näitä kahta säännöstä on tulkittava keskenään johdonmukaisesti.
- 39 Kyseisen direktiivin 21 artiklan 2 kohdan b alakohtaa koskevasta unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että tämän säännöksen soveltaminen edellyttää kahden erillisen edellytyksen täyttymistä (ks. vastaavasti tuomio 24.6.2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, 72 kohta).
- 40 Viidenneksi on niin, ettei voida katsoa, toisin kuin Belgian hallitus väittää, että direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan tulkitseminen siten, että siinä edellytetään kahden erillisen edellytyksen täyttymistä, poistaisi mainitulta säännökseltä tehokkaan vaikutuksen sillä perusteella, että direktiivin 14 artiklan 4 kohdan a alakohdassa jo sallitaan pakolaisaseman poistaminen vaaraa merkitsevältä kolmannen maan kansalaiselta silloinkin, kun tätä ei ole lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.
- 41 Kyseisten kahden säännöksen keskinäisestä vertailusta nimittäin ilmenee, että direktiivin 14 artiklan 4 kohdan a alakohdassa viitataan vaaraan sen jäsenvaltion turvallisuudelle, jossa asianomainen kolmannen maan kansalainen on, kun taas direktiivin 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa viitataan vaaraan yhteiskunnalle kyseisessä jäsenvaltiossa. Näin ollen nämä kaksi säännöstä liittyvät kahteen erityyppiseen vaaraan.
- 42 Lopuksi on todettava, että direktiivin 2011/95 päätavoitekin, sellaisena kuin se ilmenee tämän direktiivin 1 artiklasta ja direktiivin johdanto-osan 12 perustelukappaleesta, eli sen varmistaminen, että kaikissa jäsenvaltioissa sovelletaan yhteisiä perusteita kansainvälistä suojelua todella tarvitsevien henkilöiden yksilöimiseen, ja vähimmäistason mukaisten etujen varmistaminen tällaisille henkilöille kaikissa jäsenvaltioissa, puoltaa direktiivin 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan suppeaa tulkintaa.
- 43 Kaikista näistä näkökohdista seuraa, että viimeksi mainitun säännöksen soveltaminen edellyttää kahden erillisen edellytyksen täyttymistä eli yhtäältä sitä, että asianomainen kolmannen maan kansalainen on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta, ja toisaalta sen toteen näyttämistä, että kyseinen kolmannen maan kansalainen on vaarallinen yhteiskunnalle siinä jäsenvaltiossa, jossa hän on.
- 44 Unionin lainsäätäjän näin tekemää valintaa sivuuttamatta ei siis voida katsoa, että se, että jompikumpi näistä edellytyksistä täyttyy, riittää osoittamaan, että myös toinen näistä edellytyksistä täyttyy.

45 Ensimmäiseen kysymykseen on näin ollen vastattava, että direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että vaaran olemassaoloa yhteiskunnalle siinä jäsenvaltiossa, jossa asianomainen kolmannen maan kansalainen on, ei voida pitää toteen näytettynä pelkästään sen perusteella, että kyseinen kansalainen on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.

Toinen ja kolmas kysymys

46 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee toisella ja kolmannella kysymyksellään, jotka on tutkittava yhdessä, pääasiallisesti, onko direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa tulkittava siten, että tämän säännöksen soveltaminen edellyttää, että toimivaltainen viranomainen osoittaa, että asianomaisen kolmannen maan kansalaisen sen jäsenvaltion yhteiskunnalle, jossa hän on, aiheuttama vaara on luonteeltaan todellinen, välitön ja vakava ja että pakolaisaseman peruuttaminen on tähän vaaraan oikeassa suhteessa oleva toimenpide.

47 Kuten tämän tuomion 43 kohdassa todettiin, pakolaisasema voidaan peruuttaa direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan nojalla vain, jos kaksi edellytystä täyttyvät, ja niistä toisen mukaan on osoitettava, että asianomainen kolmannen maan kansalainen on vaarallinen yhteiskunnalle siinä jäsenvaltiossa, jossa hän on.

48 Kyseisessä säännöksessä tarkoitettua käsitteä ”yhteiskunnalle vaarallinen” ulottuvuuden määrittämiseksi on ensinnäkin palautettava mieleen, että unionin tuomioistuimen vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin kansalaisen, joka on käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen, ja hänen eräiden perheenjäsentensä voidaan katsoa vaarantavan yleisen järjestyksen ainoastaan, jos heidän oma käyttäytymisensä muodostaa asianomaisen jäsenvaltion yhteiskunnan perustavanlaatuisen etuun vaikuttavan todellisen, välittömän ja riittävän vakavan vaaran (tuomio 12.12.2019, G.S. ja V.G. (Vaara yleiselle järjestykselle), C-381/18 ja C-382/18, EU:C:2019:1072, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

49 Koska ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettu käsite ”yhteiskunnalle vaarallinen” voidaan määritellä mainitussa oikeuskäytännössä vahvistetun standardin perusteella, on korostettava, ettei voida katsoa yleisesti, että jokainen viittaus yleisen järjestyksen tai yhteiskunnan vaarantumiseen olisi ymmärrettävä siten, että siinä viitataan yksinomaan omaan käyttäytymiseen, joka muodostaa asianomaisen jäsenvaltion yhteiskunnan perustavanlaatuisen etuun vaikuttavan todellisen, välittömän ja riittävän vakavan vaaran (ks. vastaavasti tuomio 12.12.2019, G.S. ja V.G. (Vaara yleiselle järjestykselle), C-381/18 ja C-382/18, EU:C:2019:1072, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

50 Direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettua käsitteä ”yhteiskunnalle vaarallinen” ulottuvuuden täsmentämiseksi on siis otettava huomioon kyseisen säännöksen sanamuoto, sen asiayhteys sekä sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa kyseinen säännös on (ks. vastaavasti tuomio 12.12.2019, G.S. ja V.G. (Vaara yleiselle järjestykselle), C-381/18 ja C-382/18, EU:C:2019:1072, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

51 Ensinnäkin direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan sanamuodosta on huomautettava, että siinä ei – toisin kuin muun muassa direktiivin 2004/38 27 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa – nimenomaisesti edellytetä, että asianomaisen kolmannen maan kansalaisen käyttäytyminen

muodostaa yhteiskunnan perustavanlaatuihin etuun vaikuttavan todellisen, välittömän ja riittävän vakavan vaaran, jotta kyseisen kolmannen maan kansalaisen voitaisiin katsoa olevan yhteiskunnalle vaarallinen.

- 52 Yhtäältä direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdan sanamuodostakin jo kuitenkin ilmenee, että tätä säännöstä voidaan soveltaa vain, jos asianomainen kolmannen maan kansalainen ”on” vaarallinen yhteiskunnalle siinä jäsenvaltiossa, jossa hän on, mikä viittaa siihen, että tämän vaaran on oltava todellinen ja välitön.
- 53 Toisaalta on niin, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 86 kohdassa, että nimenomainen vaatimus siitä, että kyseinen kolmannen maan kansalainen ”on” kyseisellä tavalla vaarallinen, menettäisi pitkälti vaikutuksensa, jos potentiaalista vaaraa kyseisen jäsenvaltion yhteiskunnalle olisi pidettävä riittävänä, jotta 14 artiklan 4 kohdan b alakohdasta voidaan soveltaa. Erityisen törkeästä rikoksesta annetun langettavan lainvoimaisen tuomion olemassaolo, jota myös edellytetään mainitussa 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa, on nimittäin yleensä sellaisenaan omiaan osoittamaan ainakin sen, että kyseinen potentiaalinen vaara on olemassa.
- 54 Seuraavaksi direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan asiayhteydestä on kyllä todettava, että kyseisen direktiivin 23 artiklan 4 kohdassa sekä 24 ja 25 artiklassa viitataan suoraan – toisin kuin kyseisen direktiivin 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa – yleisen järjestyksen käsitteeseen, johon tämän tuomion 48 kohdassa mainittu oikeuskäytäntö liittyy.
- 55 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee erityisesti tämän sanamuodon osalta, että kyseisen direktiivin 24 artiklan 1 kohta voi mahdollistaa oleskeluluvan epäämisen yleiseen järjestykseen liittyvistä erittäin painavista syistä vain, jos asianomainen kolmannen maan kansalainen muodostaa yhteiskunnan perustavanlaatuihin etuun vaikuttavan todellisen, välittömän ja riittävän vakavan vaaran (ks. vastaavasti tuomio 24.6.2015, T, C-373/13, EU:C:2015:413, 77–79 kohta).
- 56 Ei kuitenkaan voida katsoa, että ilmaisun ”yhteiskunnalle vaarallinen” käyttäminen pikemminkin kuin viittaaminen ”yleiseen järjestykseen” ilmentäisi valintaa vahvistaa standardi, joka poikkeisi merkittävästi tämän tuomion 48 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä omaksutusta standardista, koska sekä direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdassa että sen 21 artiklan 2 kohdassa käytetyt ilmaisut heijastavat – kuten tämän tuomion 34 kohdassa korostettiin – Geneven yleissopimuksen 33 artiklan 2 kohdassa käytettyjä ilmaisuja.
- 57 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee päinvastoin, että kyseisen direktiivin 21 artiklan 2 kohdan – jota on, kuten tämän tuomion 38 kohdasta ilmenee, tulkittava johdonmukaisesti direktiivin 14 artiklan 4 kohdan kanssa – soveltamiselle on asetettu ankaria edellytyksiä, jotka ovat mainitun direktiivin 24 artiklan 1 kohdan soveltamisen mahdollistavia edellytyksiä vaativampia (ks. vastaavasti tuomio 24.6.2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, 72, 74 ja 75 kohta).
- 58 Lisäksi unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että direktiivin 2011/95 systematiikassa törkeät rikokset, jotka kolmannen maan kansalainen on tehnyt ennen kuin hänet otettiin maahan pakolaisena, oikeuttavat tämän direktiivin 12 artiklan 2 kohdan b alakohdassa säädetyn poissulkemislausekkeen soveltamisen, kun taas sen 14 artiklan 4 kohdan ja 21 artiklan 2 kohdan mukaan kolmannen maan kansalaisen aiheuttama välitön vaara voidaan ottaa huomioon (ks. analogisesti tuomio 9.11.2010, B ja D, C-57/09 ja C-101/09, EU:C:2010:661, 101 kohta).

- 59 Lopuksi, kuten tämän tuomion 42 kohdasta ilmenee, direktiivin 2011/95 päätavoite edellyttää, että tämän direktiivin 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa on tulkittava suppeasti.
- 60 Kaikista näistä näkökohdista seuraa, että direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettu toimenpide voidaan toteuttaa vain, jos asianomainen kolmannen maan kansalainen merkitsee todellista, välitöntä ja riittävän vakavaa vaaraa jäsenvaltion, jossa hän on, yhteiskunnan perustavanlaatuiselle edulle.
- 61 Toiseksi niiden roolien osalta, jotka toimivaltaisella viranomaisella ja asianomaisella kolmannen maan kansalaisella on tällaisen vaaran olemassaolon arvioinnissa, unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että toimivaltaisen viranomaisen asiana on mainittua säännöstä soveltaessaan arvioida kaikki kullekin yksittäistapaukselle ominaiset olosuhteet (ks. vastaavasti tuomio 13.9.2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, 48 ja 50 kohta ja tuomio 22.9.2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság ym., C-159/21, EU:C:2022:708, 72 ja 92 kohta).
- 62 Kun tässä asiayhteydessä otetaan huomioon muun muassa se, että direktiivin 2013/32 45 artiklan 3 kohdassa säädetään, että toimivaltaisen viranomaisen päätöksessä poistaa kansainvälinen suojelu on ilmoitettava tämän päätöksen perusteina olevat tosiseikat ja oikeudelliset seikat, toimivaltaisella viranomaisella on oltava käytettävissään kaikki merkitykselliset tiedot, joiden perusteella sen on suoritettava oma arviointinsa kaikista kyseessä olevaan tapaukseen liittyvistä olosuhteista voidakseen ratkaista päätöksensä sisällön ja perustella päätöksen kattavasti (ks. vastaavasti tuomio 22.9.2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság ym., C-159/21, EU:C:2022:708, 80 kohta).
- 63 Niiden olosuhteiden osalta, jotka on otettava huomioon arvioitaessa yhteiskunnalle aiheutuvan vaaran olemassaoloa, on niin, että vaikka yleensä yhteiskunnan perustavanlaatuiselle edulle aiheutuvan todellisen, välittömän ja riittävän vakavan vaaran toteaminen tarkoittaa, että asianomaisella henkilöllä on taipumus toimia vaarana pidettävällä tavalla myös tulevaisuudessa, voi aikaisempi käyttäytyminen sellaisenaankin osoittaa, että hän merkitsee tällaista vaaraa (ks. vastaavasti tuomio 2.5.2018, K. ja H. F. (Oleskeluoikeus ja väitetyt sotarikokset), C-331/16 ja C-366/16, EU:C:2018:296, 56 kohta). Sillä, että asianomainen kolmannen maan kansalainen on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta, on erityistä merkitystä, koska unionin lainsäätäjä on nimenomaisesti viitannut tällaisen tuomion olemassaoloon ja koska se voi kyseisen rikoksen tekemiseen liittyvien olosuhteiden mukaan myötävaikuttaa sen osoittamiseen, että on olemassa todellinen ja riittävän vakava vaara asianomaisen jäsenvaltion yhteiskunnan perustavanlaatuiselle edulle.
- 64 Erityisesti tällaisen vaaran välittömyydestä on kuitenkin todettava, että niin ensimmäiseen kysymykseen annettavasta vastauksesta kuin unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstäkin ilmenee, että asianomaisen kolmannen maan kansalaisen rikosrekisteristä ei voida automaattisesti päätellä, että hän voisi olla direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettun toimenpiteen kohteena (ks. vastaavasti tuomio 13.9.2016, CS, C-304/14, EU:C:2016:674, 41 kohta). On siis niin, että mitä myöhemmin kyseiseen säännökseen perustuva päätös tehdään sen jälkeen, kun on annettu lainvoimainen tuomio erityisen törkeästä rikoksesta, sitä enemmän toimivaltaisen viranomaisen on otettava huomioon muun muassa tällaisen rikoksen tekemisen jälkeiset tapahtumat sen määrittämiseksi, onko ajankohtana, jolloin sen on päätettävä pakolaisaseman mahdollisesta peruuttamisesta, olemassa todellinen ja riittävän vakava vaara.

- 65 Tästä näkökulmasta tarkasteltuna on todettava, että koska direktiivin 2013/32 45 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään ainoastaan, että kolmannen maan kansalaisella, jolta toimivaltainen viranomaisen harkitsee poistavansa kansainvälisen suojelun, on oltava ”mahdollisuus” esittää perusteet siihen, miksi hänen tällaista suojeluaan ei olisi syytä poistaa, ei voida katsoa, että jos kyseinen kolmannen maan kansalainen ei esitä tietoja syistä, joiden vuoksi hän ei enää ole yhteiskunnalle vaarallinen, toimivaltainen viranomaisen voi olettaa, että erityisen törkeästä rikoksesta annetun lainvoimaisen tuomion olemassaolosta seuraa, että kyseinen kolmannen maan kansalainen merkitsee todellista, välitöntä ja riittävän vakavaa vaaraa sen jäsenvaltion, jossa hän on, yhteiskunnan perustavanlaatuiselle edulle.
- 66 Kolmanneksi on korostettava, että tilanteessa, jossa asianomainen jäsenvaltio on osoittanut, että direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettut kaksi edellytystä täyttyvät, tällä jäsenvaltiolla on mahdollisuus toteuttaa mainitussa säännöksessä säädetty toimenpide, mutta se ei kuitenkaan ole velvollinen käyttämään tätä mahdollisuutta (ks. analogisesti tuomio 24.6.2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, 72 kohta ja tuomio 22.9.2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság ym., C-159/21, EU:C:2022:708, 81 kohta).
- 67 Kyseistä mahdollisuutta käytettäessä on noudatettava muun muassa suhteellisuusperiaatetta, joka edellyttää, että punnitaan keskenään yhtäältä vaaraa, jota asianomainen kolmannen maan kansalainen merkitsee sen jäsenvaltion yhteiskunnalle, jossa hän on, ja toisaalta oikeuksia, jotka kyseisen direktiivin mukaan on taattava mainitun direktiivin 2 artiklan d alakohdan aineelliset edellytykset täyttävillä henkilöille (ks. vastaavasti tuomio 2.5.2018, K. ja H. F. (Oleskeluoikeus ja väitetyt sotarikokset), C-331/16 ja C-366/16, EU:C:2018:296, 62 kohta; tuomio 12.12.2019, G.S. ja V.G. (Vaara yleiselle järjestykselle), C-381/18 ja C-382/18, EU:C:2019:1072, 64 kohta ja tuomio 9.2.2023, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid ym. (Turkkilaisen työntekijän oleskeluoikeuden peruuttaminen), C-402/21, EU:C:2023:77, 72 kohta).
- 68 Toimivaltaisen viranomaisen on kyseisessä arvioinnissa myös otettava huomioon unionin oikeudessa taatut perusoikeudet ja erityisesti selvitettävä mahdollisuus toteuttaa muita toimenpiteitä, joilla pakolaisille taattuja oikeuksia ja perusoikeuksia rajoitetaan vähemmän ja joilla sen jäsenvaltion, jossa asianomainen kolmannen maan kansalainen on, yhteiskunnan suojeleminen saadaan toteutetuksi yhtä tehokkaasti (ks. vastaavasti tuomio 2.5.2018, K. ja H. F. (Oleskeluoikeus ja väitetyt sotarikokset), C-331/16 ja C-366/16, EU:C:2018:296, 63 ja 64 kohta).
- 69 Toimivaltaisen viranomaisen on kyseisessä arvioinnissa otettava huomioon se, että jos pakolaisasema peruutetaan, asianomaiset kolmansien maiden kansalaiset menettävät tämän aseman eikä heillä siis enää ole kaikkia direktiivissä 2011/95 säädettyjä oikeuksia ja etuja, mutta he säilyttävät tämän direktiivin 14 artiklan 6 kohdan mukaisesti joukon Geneven yleissopimuksessa määrättyjä oikeuksia (ks. vastaavasti tuomio 14.5.2019, M ym. (Pakolaisaseman peruuttaminen), C-391/16, C-77/17 ja C-78/17, EU:C:2019:403, 99 kohta).
- 70 Direktiivin 2011/95 14 artiklan 6 kohtaa on siis SEUT 78 artiklan 1 kohdan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 18 artiklan mukaisesti tulkittava siten, että jäsenvaltion, joka käyttää tämän direktiivin 14 artiklan 4 kohdassa säädettyä mahdollisuutta, on annettava pakolaiselle, jota jokin tässä viimeksi mainitussa säännöksessä tarkoitetuista tilanteista koskee ja joka on mainitun jäsenvaltion alueella, ainakin ne Geneven yleissopimuksessa vahvistetut oikeudet, joihin kyseisessä 14 artiklan 6 kohdassa nimenomaisesti viitataan, sekä ne tässä yleissopimuksessa määrätyt oikeudet, joiden nauttiminen ei edellytä laillista oleskelua, sanotun kuitenkaan rajoittamatta kyseisen jäsenvaltion mahdollisesti esittämiä varauksia (ks. vastaavasti tuomio 14.5.2019, M ym. (Pakolaisaseman peruuttaminen), C-391/16, C-77/17 ja C-78/17, EU:C:2019:403, 107 kohta).

- 71 Niinpä toiseen ja kolmanteen kysymykseen on vastattava, että direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa on tulkittava siten, että tämän säännöksen soveltaminen edellyttää, että toimivaltainen viranomainen osoittaa, että asianomaisen kolmannen maan kansalaisen sen jäsenvaltion, jossa hän on, yhteiskunnan perustavanlaatuiselle edulle aiheuttama vaara on luonteeltaan todellinen, välitön ja riittävän vakava ja että pakolaisaseman peruuttaminen on tähän vaaraan oikeassa suhteessa oleva toimenpide.

Oikeudenkäyntikulut

- 72 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Vaatimuksista kolmansien maiden kansalaisten ja kansalaisuudettomien henkilöiden määrittelemiseksi kansainvälistä suojelua saaviksi henkilöiksi, pakolaisten ja henkilöiden, jotka voivat saada toissijaista suojelua, yhdenmukaiselle asemalle sekä myönnetyn suojelun sisällölle 13.12.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/95/EU 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa**

on tulkittava siten, että

vaaran olemassaoloa yhteiskunnalle siinä jäsenvaltiossa, jossa asianomainen kolmannen maan kansalainen on, ei voida pitää toteen näytettynä pelkästään sen perusteella, että kyseinen kansalainen on lainvoiman saaneella tuomiolla tuomittu erityisen törkeästä rikoksesta.

- 2) Direktiivin 2011/95 14 artiklan 4 kohdan b alakohtaa**

on tulkittava siten, että

tämän säännöksen soveltaminen edellyttää, että toimivaltainen viranomainen osoittaa, että asianomaisen kolmannen maan kansalaisen sen jäsenvaltion, jossa hän on, yhteiskunnan perustavanlaatuiselle edulle aiheuttama vaara on luonteeltaan todellinen, välitön ja riittävän vakava ja että pakolaisaseman peruuttaminen on tähän vaaraan oikeassa suhteessa oleva toimenpide.

Allekirjoitukset